

**Sancti Epiphanii Episcopi Constantiæ Cypri, Opera Qvæ
Extant Omnia**

Epiphanius <Constantiensis>

Coloniæ Aggripinæ, Anno M.DC.XVII.

Eiusdem Epiphaniij epistola ad Ioannem Constantinopolitanum Episcopum,
varia eruditione salubrique admonitione plena, D. Hieronymo presbytero
interprete.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80258](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80258)

A tiquam visurum esse mortem, quousque Christum Dominum incarnatum cerneret. Hic est, inquam, ille qui gestauit Dominum in vlnis suis, & glorificauit eum, dicens: *Viderunt oculi mei salutem tuam. Nunc dimittis seruum tuum Domine secundum verbum tuum in pace.* Fato functus est Symeon iste pluribus quidem annis oblitus, bene confectus, nec porro à sacerdotibus, postremum consecutus honorem, humatus nst.

Ioannis Baptista quum vita tum obitus.

I Oannes Baptista, Zacharia & Elizabetha natus, è tribu Leui emicuit. Is est qui tanquam digito ostendit nobis Agnum Dei patris filium, qui tollit errata mundi. Hic

mortalibus viam præstuxit, & fores patefecit regni Dei. Nemo sane inter natos mulierum maior Ioanne Baptista. Functus est autem vita, decollatus ab Herode Tyranno propter Herodiadem fratram, puta Philippi fratris sui coniugem.

Conclusio.

N Onnulli porro aliquot alij extitere Prophetæ, quorum nomina in Natalitijs eorum scripta comprehenduntur, libro scilicet Nomenclaturarum Israel, quorum nullam hic plane mentionem fecimus.

EPIPHANII EIVSDEM QVONDAM ET SALAMINIS SIMVL IN CYPRO

EPISCOPI, EPISTOLA AD IOANNEM EPI-

SCOPVM HIEROSOLYMITANVM,

DIVO HIERONYMO PRESBYTERO INTERPRETE.

Epiphanius Ioanni Episcopo Hierosolymorum.

D OMINO dilectissimo fratri Ioanni episcopo Epiphanius. Oportebat nos, dilectissime, clericatus honore non abuti in superbiam, sed custodia mandatorum Dei & obseruatione diligentissima hoc esse quod dicimur. Si enim sancta Scriptura loquitur, Clerici eorum non proderunt eis, quæ arrogantia clericatus conducere nobis poterit, qui non solum cogitatione & sensu, verum etiam sermone peccamus? Audiui quippe quod tumeas contra nos, & irascaris, & minipiteris scribere in extremos fines terræ, vt loca prouinciasque non nominem. Et vbi est Dei timor, qui nos debet illo tremore concutere, qui dictus est à Domino: Si quis irascitur fratri suo sine causa, reus erit iudicio: Nō quod magnopere curem, si scribas quod placuerit. Scribebantur enim & epistola byblinæ iuxta Esaiam: & mittebantur super aquas, quæ cito cum seculo transeunt. Nihil tibi nocuimus, nihil iniuriæ fecimus, nec quicquam violenter extorsimus. In monasterio fratrum, & fratrum peregrinorum, qui prouinciæ nihil tuæ deberet, & propter nostrā paruitatē & literas, quas ad eos crebro direximus, communionis quoque tuæ cōperunt habere discordiam, ne viderentur quadam duricia & conscientia nostra, antiquæ fidei ab Ecclesia separati, ordinauimus diaconum: & postquam ministravit, rursus presbyterum, super quo debueras gratulari, intelligens quod ob Dei timorem hoc sumus facere compulsi: maxime cum nulla sit diuersitas in sacerdotio Dei, & vbi utilitati Ecclesiæ prouidetur. Nam & si singuli ecclesiarum Episcopi habent sub se Ecclesias, quibus curam videntur impendere, & nemo super alienam mensuram extenditur, tamen præponitur omnibus charitas Christi, in qua nulla simulatio est: nec considerandum quid factum sit, sed quo tempore, & quo modo, & in quibus, & quare factum sit. Cum enim vidissem, quia multitudine sanctorum fratrum in monasterio consisteret, & sancti presbyteri, Hieronymus & Vincentius propter veracundiam & humilitatem nollent debita nomini suo exercere sacrificia, & laborare in hac parte ministerij, quæ Christianorum præcipua salus est, inuenire autem & comprehendere seruum Dei non posset, qui te, eo quod

grave onus sacerdotij nollet suscipere, sæpe fugiebat, sed nec alius quis Episcoporum facile eum reperiret. Unde & satis miratus sum, quomodo dispensatione Dei ad nos venerit cum diaconis monasterij & cæteris fratribus, vt mihi satis faceret, quia nescio, quid aduersum eos habebam tristitiæ. Cum igitur celebraretur collecta in Ecclesia villæ, quæ est iuxta monasterium nostrum, ignorantem eum, & nullam penitus habentem suspicionem, per multos diaconos apprehendi iussimus, & teneri os eius, ne forte liberari se cupiens, adiuraret nos per nomen Christi, & primum diaconum ordinauimus, proponentes ei timorem Dei, & compellentes vt ministraret. Valde quippe obnuebatur, indignum se esse contestans. Vix ergo compulsum eum, & perluadere potuimus testimonij Scripturarum, & propositione mandatorum Dei. Et cum ministraret in sanctis sacrificijs, rursus eum ingenti difficultate tento ore eius, ordinauimus presbyterum, & iisdem verbis, quibus anrea suaseram, impulimus vt sederet in ordine presbyterij. Post hæc scripsimus ad sanctos presbyteros monasterij, & ceteros fratres, & increpauimus eos, quare non scripsissent super eo, cum ante annum multos eorum quæri audissem, cur non haberent qui sibi Domini sacramenta conficerent, & illum omnes suo poscerent testimonio, & grandem villitatem in commune monasterij restarentur, quare tunc reperta opportunitate non scripsissent nobis, neque super ordinatione eius aliquid poposcissent. Hæc ita facta sunt, vt loquutus sum, in charitate Christi quam te erga paruitatem nostram habere credebam, quamquam in monasterio ordinauerim, & non in patochia, quæ tibi subiecta sit. O vere benedicta episcoporum Cypri mansuetudo & bonitas, & nostra rusticitas, sensu tuo & arbitratu digna misericordia Dei. Nam multi episcopi communionis nostræ & presbyteros in nostra ordinauerunt prouincia, quos nos comprehendere non poteramus, & miserunt ad nos diaconos & hypodiaconos, quos suscepimus cum gratia. Et ipse cohortatus sum beatæ memoriæ Philonem Episcopum & sanctum Theoprobum, vt in Ecclesijs Cypri, quæ iuxta se erant, ad me autem parochiæ videbantur Ecclesiæ pertinere, eo quod grandis esset & late patens prouincia, ordinarent presbyteros, & Christi Ecclesiæ prouiderent. Nunquam autem

ego

A ego ordinaui diaconos, & ad alienas mihi provincias, neque feci quicquam ut Ecclesiam scinderem. Quid ergo tibi visum est, si grauer intumescere & iactari contra nos pro opere Dei, quod in adificationem, & non in destructionem fratrum factum est? Sed & illud vehementer admiratus sum, quod meis locutus es clericis, asserens te per sanctum presbyterum, & abbatem monachorum Gregorium mandasse mihi, ne quenquam ordinarem, & ego hoc pollicitus sum, dicens: Nunquid iuuenis sum, aut canones igo oro? Audi igitur veritatem in sermone Dei, me hoc nec audisse, nec nosse, nec istius sermonis penitus recordari. Suspensus sum, ne foris inter multa, quasi homo oblitus essem, & ob hanc causam sanctum Gregorium sciscitatus sum, & Zenonem presbyterum, qui cum eo est. E quibus abbas Gregorius respondit, se hoc penitus ignorare. Zenon autem dixit, quia cum ei presbyter Rufinus nescio, quare alia transitorie loqueretur, etiam hoc dixerit: Putasne aliquos ordinaturus est sanctus Episcopus? Et huiusce fecisse sermonem. Ego autem Epiphanius nec audiui quicquam, nec respondi. Vnde dilectissime non te praueinat furor, nec occupet indignatio, nec frustra mouearis, & aliud dolens, te veritas ad alia, ut peccandi occasionem inuenisse videaris. Quod propheta deuitans, Dominum precatur, dicens, *Non dedines cor meum in verba malicia, ad excusandas excusationes in peccatis.* Illud quoque audiens admiratus sum, quod quidam qui solent vitro citroque portare rumunculos, & his quae audierunt semper addere, ut tristitias & rixas inter fratres concitent, te quoque turbauerunt, & dixerunt, quod in oratione quando offerimus sacrificia Deo, solemus pro te dicere: Domine, praesta Iohanni ut recte credat. Noli nos in tantum putare rusticos, ut hoc tam aperte dicere poterimus. Quamquam enim hoc in corde meo semper orem, tamen ut simpliciter fatear, nunquam in alienas aures protuli, ne te viderer participare dilectissime. Quando autem compleris orationem secundum ritum mysteriorum, & pro omnibus & pro te quoque dicimus: Custodi illum, qui praedicat veritatem. Vel certe ita: Tu praesta Domine & custodi, ut ille verbum praedicet veritatis: sicut occasio sermonis se vulerit, & habuerit oratio consequentia. Quia propter obsecro tedilectissime, & aduoluit pedibus meis, praesta mihi, & tibi, ut salueris sicut scriptum est, a generatione peruersa, & recede ab heresi Origenis, & acutis heresibus dilectissime. Video enim propter hanc causam omnis vestra indignatio concitata sit, quod dixerimus vobis, Arianum patrem Origenem scilicet, & aliarum haereson radicem, & patrem laudare non debetis. Et cum vos rogarem, ne ita erraretis, & monerem, contraxistis, & me ad tristitiam atque lachrimas adduxistis, non solum autem me, sed & alios plurimos Catholicos qui intererant. Inde ut intelligo, haec est omnis indignatio, & iste furor. Et idcirco comminamini, quod mitatis aduersum me Epistolas, ut huc illucque sermo vester discurrat, & propter defensionem haereseos, aduersum me odia suscitantes, ut ipsi charitatem, quam in vos habuimus, in tantum ut feceritis nos etiam penitentiam agere, quare vobis communicauerimus, ita Origenis errores & dogmata defendentes. Simpliciter loquor, nos secundum quod scriptum est, nec oculo nostro parcimus, ut non effodiamus eum, si nos scandalizauerit nec manni, neque pedi, si nobis scandalum fecerit. Et vos ergo, siue oculi nostri, siue manus, siue pedes fueritis, similia sustinebitis. Quis enim Catholicorum possit pro animo sustinere, & eorum qui fidem suam bonis operibus exornat, ut audiant Origenis doctrinam atque consilium, & credant praeter illius praedicationem, non potest filius videre patrem, neque spiritus sanctus videre filium? Haec in libris *proeipit* scribuntur, his verbis legimus, & ita loquens est Origenes. Sicut enim incongruum est dicere, quod possit filius videre patrem, sic inconsequens est opinari, quod spiritus sanctus possit videre filium. Illud quoque quis Origenem dicentem patitur, quod animae, angeli fuerint in caelis, & postquam peccauerint in supernis, directas esse in iustum mundum & quasi in tumulos & sepulchra, sic in corpora ista rele-

gatas, poenas antiquorum luere peccatorum, & corpora credentium, non templa Christi esse, sed carceres damnatorum? Exinde veritatem historiae, allegoriae deprauians mendacio, infinita verba multiplicat, & simplices quoque varia persuasionem supplantans, nunc asserit animas, iuxta Graeciam etimologiam *ψυχας* & *ἀνδρώδεις* & idcirco vocitatas, quia de caelestibus ad inferiora venientes, calorem pristinum amiserint, nunc corpus hoc, ob id iuxta Graecos *σώμας*, id est vinculum siue iuxta aliam proprietatem, cadauer dici, quia animae de caelo ruerint, à perliquo autem secundum variam Graeci sermonis suppellectilem *σώμα*, id est corpus, *σώμα*, id est monumentum interpretari, eo quod ita animam in se clausam habeat quomodo sepulchra & tumuli cadauera mortuorum. Et si hoc verum est, ubi est fides nostra, ubi praeconium resurrectionis, ubi Apostolica doctrina, quae in Ecclesiis Christi hucusque perdurat, ubi illa benedictio Adam, & ad semen eius, & ad Noe, & ad filios eius: *Crescite & multiplicamini & replete terram.* Tam enim non erit benedictio, sed maledictio, iuxta Origenem, qui Angelos vertit in animas, & de sublimi fastigio dignitatis facit ad inferiora descendere: quasi Deus generi humano non possit animas per benedictionem dare, nisi Angeli peccauerint, & tot in caelo sint ruinae, quot in terra naufragitates. Dimittenda ergo nobis est doctrina Apostolorum & Prophetarum, & legis & ipsius Domini saluatoris, in Euangelio. E contrario Origenes praecipit, & legedat, ut non dicam, constringit discipulos suos, ne quis oret in caelum ascendere, ne petus iterum peccans, quam in terris ante peccauerat, praecipitur in mundum. Quamquam istiusmodi nugae delitamenta soleat ille Scripturarum interpretatione peruersa, & aliud significante quam quod verum est, affirmare, dicens: *Prisquam à malicia humiliarer, ego deliqui.* Et illud, *Reuertere anima mea in requiem tuam.* Nec non & illud, *Educ de carcere animam meam.* Et in alio loco, *Constitetur Domino in regione viuorum,* cum alius proculdubio sensus Scripturae divinae sit, quam ille in haesim suam maligna interpretatione detorquet. Quod faciunt & Manichaei, & Gnostici, & Hebionitae, & Marcionis sectatores, & aliae haereses numero octoginta, quae de purissimo Scripturarum fonte allumentes testimonio, non ita interpretantur ut scripta sunt, sed simplicitatem sermonis Ecclesiastici id volunt significare, quod ipsi sentiunt. Illud quoque quod asserere nititur, doleam ne arideam, nescio. Doctor egregius Origenes audeat docere diabolum id rursum futurum esse quod fuerat: & ad eandem rediturum dignitatem, & consensurum regna caelorum. Proh nefas! quis tam vecors & stolidus, ut hoc recipiat, quod sanctus Iohannes Baptista, & Petrus & Iohannes Apostolus & Euangelista, Esaias quoque & Hieremias, & reliqui Prophetae, cohæredes fiant diaboli in regno caelorum? Praeterea stultolam eius expositionem super tunicis pelliceis, quanto conatu, quantisque argumentis, ut tunicas pelliceas, humana esse corpora crederemus. Qui inter multa ait: Nunquid corarius aut discipulus erat Deus, ut conficeret pelles animalium & confueret ex eis tunicas pelliceas Adam & Euae? Manifestum est ergo, inquit, quod de corporibus nostris loquatur. Et si hoc ita est, quomodo legimus ante pelliceas tunicas, & ante inobedientiam & de paradiso ruinam, Adam loquentem non secundum allegoriam, sed vere, *Hoc nunc ex ossibus meis, & caro de carne mea?* Aut unde assumptum est illud, quod diuinus sermo testatur, *Et iniecit Deus soporem in Adam, & dormiuit, & sumpsit vnâ de costis eius, & adimpleuit pro ea carnem, & adificauit costam, quam tulerat ex eo, illi in uxorem.* Aut quare corpora contegebat Adam & Eua foliis ficus, postquam comederunt de arbore veritatis? Quis autem patienter ferat Origenem lubricis argumentationibus resurrectionem carnis huius negantem: sicut declarat manifestissime in volumine explanationum primi Psalmi, & in aliis multis locis? Aut quis audiat in tertio caelo donantem nobis Origenem paradisum: & illum quem Scriptura commemorat, de terra ad caelestia transferentem, & omnes arbores, quae scribuntur

A in Genesi, sic allegorice intelligentem, quod scilicet arbores, angelice fortitudines sunt, cum hoc veritas non recipiat? Neque enim dixit Scriptura divina, deponit Deus Adam & Eam in terram, sed eiecit eos de paradiso, & habitare fecit eos contra paradisum. Non ait, sub paradiso. Et posuit rompham flammam & Cherubim custodire introitum ligni vite. Non dixit, Ascensum. Et filius egredebatur ex Eden. Non dixit, Ascendit ex Eden. Ite diuiditur in quatuor principia, nomen vni Phison, & nomen secundi Geon. Ego vidi aquas Geon, aquas quas his carnis oculis aspexi. Ite est Geon, quem Hieremias demonstrat, dicens: Quid vobis & via Aegypti, ut bibatis aquam Geon turbidam? Bibi & de hoc magno flumine Euphrate aquas simpliciter, quas manu potes tangere, ore forbere, non aquas spirituales. Vbi autem flumina sunt, quæ & videntur & bibuntur, ubi consequens est & ficus & alia ligna, de quibus dicit Deus, Ex omni ligno, quod est in paradiso, comedes, similia sunt lignis & aliis arboribus, sicut flumina similia sunt fluminibus & aquis. Si autem aqua quæ cernitur, vere aqua est, necesse est ut & ficus vera sit, & alia ligna, & Adam verus statim à principio plasmatus in corpore, sicut & Eva, & non in phantasmate, & post ruinam (ut vult Origenes) propter peccatum postea corpus accepit. Sed dicit, Legimus quod sanctus Paulus raptus sit usque ad tertium cælum, & usque in paradisum. Bene dicit. Quando ponit tertium cælum, & postea addidit, Et in Paradisum, ostendit alibi esse cælum, & alibi paradisum. Has vero præstigas quis non statim abiciat atque contemnat, dicente Origene, de aquis quæ super firmamentum sunt, non esse aquas, sed fortitudines quasdam angelicæ potestatis, & rursum aquas quæ super terram sunt, hoc est sub firmamento, esse virtutes contrarias, id est demones? Et quomodo legimus, in diluuiò apertas cataractas cæli, & aquas in dâsse diluuii? Vnde aperti sunt fontes abyssi, & totus mundus operus est aquis? O furor hominum inactus stulticiæ, qui reliquerunt illud quod in Proverbiis dicitur: Audi Fili sermonem Patris tui, & ne abiicias legem matris tue: & conuersi sunt ad errorem, & dicunt stulto, ut princeps sui sit, nec contemnunt res fatuas, quæ dicuntur à fatuo, sicut Scriptura testatur. Fatuus autem fatua loquitur, & cor eius vana intelligit. Vnde obsecro te dilectissime, & quasi membris meis parcens, propter charitatem quam in te habeo, precor scribens & orans, ut impleas illud quod dicitur, Nonne odientes te Domine odisti, & super inimicos tuos habescam? Inimica & digna odio Origenis verba sunt, & Deo repugnantia, & sanctis eius, & non ista sola quæ dixi, sed & alia innumerabilia. Neque enim nunc mihi propositum est aduersus omnia Origenis dogmata disputare. Nihil mihi subripuit Origenes, nec in mea generatione fuit, nec propter aliquas res mundi & hereditatem, odium aduersum illum pugnasque suscepi: sed (ut simpliciter fatear) doleo, & valde doleo, videns plurimos fratrum, & eorum præcipue qui professionem habent non minimam, & in gradum quoque sacerdotij maximum perueniunt, eius persuasionibus deceptos, & peruersissima doctrina cibos factos esse diaboli: in quibus completum est illud quod dicitur, Super omnem munitionem ludis, & esca eius electa. & congregauit sicut arenam captiuitatem. Te autem, frater, liberet Deus & sanctum populum Christi, qui tibi creditus est, & omnes fratres qui tecum sunt, & maxime Rufsi num presbyterum ab hæresi Origenis, & ab aliis hæresibus & perditione earum. Si enim propter vnum verbū aut duo, quæ contraria fidei sunt, multæ hæreses abiectæ sunt ab Ecclesia: quanto magis hic inter hæreticos habebitur, qui tantas peruersitates, & tam mala dogmata contra fidem adinuenit, Deique & Ecclesiæ hostis extitit? Inter multa enim mala etiam illud ausus est dicere, perdidisse imaginem Dei Adam, cum hoc in nullo penitus loco Scriptura significet. Si autem ita esset, nunquam omnia quæ in mundo sunt, seruient semini Adam, id est, vniuerso generi hominum, sicut & Iacobus Apostolus loquitur: Omnia domantur, & subiecta sunt humanæ naturæ. Nunquam enim vniuersa subiecta essent hominibus, si non haberent homines iuxta id

quod vniuersis imperarent, imaginem Dei. Coniungens autem atque conficiens scriptura divina gratiam benedictionis, quam Adam donauerat, & generationibus quæ ex eo erant, ne qui forsitan maligna interpretatione auderent dicere, vni datam gratiam Dei, & illum solum factum esse ad imaginem Dei, quia plasmatus esset ex humo, & uxorem eius, quam creasset de costa viri: eos vero qui conciperentur in vtero, & non ita nascerentur ut Adam, Dei non habere imaginem: statim per ordinem iungit, & dicit: Et vixit Adam ducentos triginta annos, & cognouit Eua uxorem suam, & peperit ei filium iuxta speciem & iuxta imaginem eius, & vocauit nomen eius Seth. Rursumque in decima generatione post annos bis mille ducentos sexaginta duos vindicans Deus imaginem suam, & ostendens, quod gratia, quam dedisset hominibus, perseveraret in eis, ait: Ne comeditis carnem in sanguine: ego enim viscifera sanguinem vestrum de manu omnis hominis effundenti illum, quia ad imaginem Dei feci hominem. Nec non post alteras decem generationes usque ad Abraham, & ab Abraham usque ad David alias generationes quatuordecim, quæ viginti quatuor generationes simul faciunt annos bis mille, centum, decem & septem. Spiritus sanctus in trigesimo octauo Psalmo, cum quereretur de omnibus hominibus, quod in vanitate ambularent, & peccatis essent obnoxii, loquitur: Verumtamen in imagine perambulauit omnis homo. Nec non post David, etiam sub Salomone filio eius, legimus tale quiddam super Dei imagine nominatum. Dicit in Sapientia, quæ titulo eius inscribitur: Creauit Deus incorruptum hominem, & imaginem suam proprietati dedit ei. Et rursum post annos trecentos vndecim plus minus in nouo legitur Testamento, quod non perdidissent homines imaginem Dei. Iacobus enim Apostolus & frater Domini, & cuius & supra meminimus, instruit nos, ne Origenis laqueis capiamur, habere hominem imaginem & similitudinem Dei. Nam quum de lingua hominis latus disputasset, adiecit: Instabile malum, in ipsa quippe benediximus Deum patrem, & in ipsa malediximus homines qui ad similitudinem Dei conditi sunt. Paulus quoque vas electionis & qui doctrinam Euangelicam sua prædicatione compleuit, docet nos, quod homo ad imaginem & similitudinem Dei conditus sit, dicens: Vir non debet nutrire comam, quum gloria & imago Dei sit: imaginem simpliciter appellans suo nomine: similitudinem autem, gloriæ appellatione significans. Pro tribus igitur testimoniis, quæ tibi, si de scriptura sancta reperirem, dicebas posse sufficere, ecce septem testimonia dedimus. Quis ergo sustinebit Origenis ineptias, ut non grauius aliquid loquar, & similis efficiar vel ipsi vel discipulis eius, qui audent in periculo animæ suæ asserere, quodcunque eis in buccam venerit: & magis iubere Deo, & non ab eo vel orare vel dicere veritatem? Quidam enim eorum dicunt, quod imago Dei, quam prius accepit Adam, illo peccante perierit. Alii suspicantur corpus, quod filius Dei habiturus esset ex Maria, ipsam esse imaginem, alii sensum, alii virtutem, isti baptismum, hi quod homo ad imaginem Dei dominetur omnibus, ebriorum more hæc vel illa ructantes, quos oportebat tantum effugere discrimen, nec negare quæ loquitur Deus, & credentes simpliciter saluos fieri, Deoque concedere donationis suæ certam & veram scientiam, in qua potissimum parte homines condiderit ad imaginem & similitudinem suam. Qui hæc relinquentes, multis se quæstionibus implicauerunt, & per hoc in cœnum demersi sunt peccatorum. Nos autem dilectissime credimus his quæ locutus est Dominus, & scimus quod in cunctis hominibus imago Dei permaneat: ipsique concedimus nosse in qua parte homo ad imaginem Dei conditus sit. Sed neque illud, quod quidam in epistola Ioannis legentes non intelligunt quoniam deiciat, ubi loquitur: Nunc filii Dei sumus, & nondum apparet quod erimus. Nossumus autem, quia cum ille reuelatus fuerit, similes ei erimus. Videbimus enim eum, sicut est. Hoc enim propter gloriam quæ ibi reuelanda est sanctis eius dictum est: sicut & in alio loco legimus, A gloria in gloriam: cuius gloriæ iam in isto seculo san-

A eorum Moyses, cuius fuit facies valde, & radiabat veluti fulgor, & sol. Secundus Elias, igneo curru raptus in cœlum, & ignis detrimenta non sentiens. Stephanus lapidabatur, & faciem habebat angelî, quæ ab omnibus cernebatur. Hoc autem quod in paucis diximus, de omnibus intelligendum est, ut impleatur illud quod scriptum est: *Omnis qui sanctificat semetipsum inter beatos numerabitur. Beati enim mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.* Cum hæc ita se habeant, dilectissime, custodi animam tuam, & desine circa nos murmurare. Dicit enim scriptura diuina: *Nolite murmurare adinuicem, sicut quidam murmurauerunt, & à serpentibus perierunt:* magis acquiesce veritati, & dilige diligentes te, & veritatē. Deus autem pacis præstet nobis iuxta suam clementiam, ut conteratur satanas sub pedibus Christianorum, & abiciatur omnis occasio peruersa, ne scindatur in nobis vinculum charitatis & pacis, & rectæ fidei prædicationis. Præterea quod audiui quosdam murmurare contra me, quia quando simul pergebamus ad sanctum locum, qui vocatur Bethel, ut ibi collectam tecum ex more ecclesiastico facerem, & venissem ad villam quæ dicitur Anabatha, vidissemque ibi præteritis lucernam ardentem, & interrogassem, quis locus esset, didicissemque esse ecclesiam, & intraissem ut orarem: inueni ibi velum pendens in foribus eiusdem ecclesiæ tinctum ar-

que depictum, & habens imaginem quati Christi, vel sancti cuiusdam. Non enim satis memini, cuius imago fuerit. Cum ergo hoc vidissem, in ecclesia Christi contra auctoritatem Scripturarum hominis pendere imaginem, scidi illud, & magis dedi consilium custodibus eiusdem loci, ut pauperem mortuum eo obuoluerent & efferrent. Illique contra murmurantes dixerunt: Si scindere voluerat, iustum erat ut aliud daret velum, atque mutaret. Quod cum audissem, me daturum esse pollicitus sum, & illico esse missum. Paululum autem morarum fuit in medio, dum quæro opimum velum pro eo mittere: arbitrabar enim de Cipro mihi esse mittendum. Nunc autem nisi quod potui reperire, & precor ut iubeas presbyteros eiusdem loci suscipere velum à latore, quod à nobis missum est: & deinceps præcipere, in ecclesia Christi eiusmodi vela quæ contra religionem nostram veniunt, non appendi. Decet enim honestatem tuam hanc magis habere sollicitudinem, ut scrupulositatem tollat, quæ indigna est ecclesia Christi, & populis qui crediti sunt. Palladium vero Galatam, qui quondam nobis charus fuit, & nunc misericordia Dei indiget, caue, quia Origenis hæresim prædicat & docet, ne forte aliquos de populo tibi credito ad peruersitatem sui inducat erroris. Opto ut valeatis in Domino.

